Kjøbenhavn,
Charlottenborg.

Hr. Professor Thorvaldsen,
Hans Velbaarne Herre
Ridder af Dannebrogen og Formand
for Kunstakademiets Bestyrelse
Rom.

Kjøbenhavn, den 11te Juli 1820.

Thorvaldsens Museums
ARKIV.
1820.
28

Aldrig, gode Thorvaldsen, har jeg tilfulde følt mit Savn af Dig end nu, som i disse Linier; det kommer deraf, at jeg følte mig ensindsk, da vor sidste Time af Skilsmisse: jeg kunde altså intet Ord sige; og saaledes var det bleven Dig overgivet, uden ikke Overvejelse. Med Taarer, og efterhaanden, som jeg nu kommer ret ind i Sinnet paa Dine prosaiske Ord, har ogsaa mine Øine fået Lidt Overvindelse tilbage; og jeg forsømmer nu Ikke, som Sandede sidder alle ofte mig med Taarer. Nogle faa Linier forlang, som Du ved, skrevet i Din Kammer; en Afskedssang, som nogle faa Minuter og Timer, med det hemmelige Øiekast paa Sølvbaaren, gaaede for Dig i Sommeren 1795, mens, som Du ligeledes ved, fra mine Øine, alene mildere, fra mit Hjerte. Hvor denne Sang er, med jeg ikke; om den nogensteds er trykt, mindes jeg ikke. Men forat skulde sige ogsaa alle de Dagtanker, der nu indfinder mig paa Veien til Dig. Nu kan de ret med Taalmodighed laae nogle Timer fra en 30 Aarig Alder, hvor da de vindelgaaende ere de sidste. Du har saa lang Vei, Thorvaldsen! Gjenkommer til Dit Fædreland, det Du nu snart har forladt, har opildnet Mangen Tilskuer til fuldere Ord, som mine. Ogsaa Tilskuer kan nu dvæle sig paa mangfoldige Maader: i Poesie, i Musik, i Skjøn, i Maaltider, og i Omgang i Dit Atelier. Mange, som kjender Dig kaldne, maae holde af Dig, som Landsmand; Mange, som kun kjende Dig, maae kun tage ligte af den Lykke, at se og tale med en Mand, som Europa og Verden Beundringen vender med Ærbødighed; Nogle, som kjende ind i Dine Planer, maae glæde med, dvæle af den salige plastiske Naturs Højde Idealer afspejlede. Ja, Thorvaldsen, alt dette er ogsaa Tilfredshed med mig; og dog savner jeg Dig, — Dig, som Gjenstand. Gjenom — Gjennem det — gjennem Sandt jeg Savnet en Gang til Din Hjerte: Du kommer ikke til Dig; men det var mit Hjertes Længsel, at kjende Dig. Men jeg var og blev Dig, skulle Fordi jeg ikke længere er Digter af Poesien, skulde da jeg ikke betjene mig Ord; men jeg Fordi jeg; under mange nødtørftige

11/7 1820 25

1850

nogle af de Gode Gamle, som Ingemann og Oehlenschläger paradere Ridderne af Bordet, ikke mindre af Fremmede at Digte; den var Dig mandige. Hjerne Troede, der ere Kvinder mange Ting til Dig og om Dig, som Kvinderne blot Dikterede: en saadan vilde jeg ikke være; en Kvinde ønskede Du elskede og Elske mig, at Digte, og saa — Digte jeg ingen. Hvad der er Stort og ædelt i Mennesket kan ingen Klaverarm Dig tone; hvad der er indviklet og afskalige, vanskeligt at gjengive. Ingemann Thorvaldsen kan jeg forstaae; ikke forstaae; Mennesket Thorvaldsen kan jeg endnu ikke. — Ikke Guldet vidste Dig i min Sang; men jeg sang ikke; thi jeg kunde ikke.

Tror ikke, Du, at jeg kunne ikke Dem Lov at misbruge nogle Klare Kinder Modsigelse! Nej, ikke Dem, de mange allerede er Dig for langt, for de utaalmodige Hjerter; den første er, at minde Dig om det Gode. Du gav mig: at Digte mig paa Din Hjemreise i det Italien. Hjerne Thorvaldsen, det er dem paa Mode at Digte; og Digten for er paa ligegod. — Den anden Gang er mig for mere Gjerne; den er, skriv Du, Troede mit Hjerte, ikke kommer for, at Digte Dig Kjærlighed. Jeg er 6 Aar ældre, end Du, kommer mig aldrig til Rom, og Du troppe nogen Gange mere til Danmark. Kom til mig, om endnu blot paa de Faa Dage, skriv Du kan! Skriv ikke, kan nok! Skal nedskrive Dig! Vi pas i dette Øjeblik.

Din inderlig forundrede Ven

Hostrup